

Tất Cả Những Gì Anh Làm, Anh Làm Vì Em

Contents

Tất Cả Những Gì Anh Làm, Anh Làm Vì Em	1
1. Chương 1: Tình Cờ Gặp Gỡ	1
2. Chương 2: Rượu Say, Tình Say	3
3. Chương 3: Đã Lâu Không Gặp!	6
4. Chương 4: Không Thể Chống Đối	8
5. Chương 5: Trò Mèo Vờn Chuột	11
6. Chương 6: Đường Lui Cuối Cùng	14
7. Chương 7: Nỗi Lòng Hé Mở	15
8. Chương 8: Tình Cảm Đậm Sâu	18
9. Chương 9: Nhận Ra Hạnh Phúc Trong Tầm Tay	22

Tất Cả Những Gì Anh Làm, Anh Làm Vì Em

Giới thiệu

Là câu chuyện giữa nàng là một tiểu thư giàu có, là một giám đốc thương mại và hàng không với anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tat-ca-nhung-gi-anh-lam-anh-lam-vi-em>

1. Chương 1: Tình Cờ Gặp Gỡ

-Tiểu thư, coi chừng trời lạnh lắm, mau mặc áo ấm vào đi!

-Tôi biết rồi mà Chỉ Xuyên!

Chỉ Xuyên ra vẻ bực dọc nữ chủ cứng đầu của mình:

-Biết rồi, biết rồi mà chưa lần nào tiểu thư chịu mặc cả! Để lỡ bị cảm lạnh thì làm sao?

-Được rồi mà!

Nàng cười nhăn nhó, nhân nhượng mặc áo vào. Lúc này Chỉ Xuyên mới chịu giãn đôi lông mày nhú chặt, kéo cánh cửa xe hơi cho nàng bước vào.

-Tiểu thư đi vui vẻ!

Nàng cười đáp lại lời nói của Chỉ Xuyên. Chiếc xe hơi đen bóng lao đi qua những đụn tuyết trắng đông cứng ở hai bên đường.

...

-A, xin lỗi!

-Không có gì!

Nàng đang mãi nhìn menu thực đơn dán ngay tiệm ăn không để ý đâm sầm vào một người. Vội xin lỗi xong ngước lên thấy trước mặt mình một mỹ nam cao lớn, gương mặt tuấn tú vô cùng. Nhìn vào trang phục trên người anh ta đã biết là nhân viên làm ở đây.

-Anh có thể gọi món cho tôi không?

-Được chứ!

Người thanh niên vui vẻ, nụ cười của y hồn xiêu phách lạc, gương mặt tú mỹ, đôi môi hồng như con gái vẽ một đường cong tuyệt mỹ.

-Tôi muốn ăn một phần gà rán, cơm thêm và không lấy sốt cà chua.

-Vâng!

Anh ta hí hoáy ghi rồi tất tả chạy đi. Nàng nhìn xung quanh, khá đông khách nhưng nữ rất nhiều, vì có một mỹ nam chăng? Đến nàng cũng cảm thấy rung động. Nhìn thấy anh ta chạy từ bàn này đến bàn khác, mồ hôi nhễ nhại trên lưng, nàng thấy có chút thương cảm. Đến khi tính tiền nàng cầm một tờ tiền mệnh giá lớn đặt vào tay anh coi như tiền boa ngoài tiền ăn phải trả. Anh ta mỉm cười cảm ơn nàng rồi đặt lại tờ tiền trên bàn:

-Cảm ơn cô đã có ý tốt nhưng tôi không nhận đâu!

-Ngại ít sao?

-Không phải, chỉ là tôi chỉ nhận đúng số tiền mà mình đáng phải nhận cho đúng công sức mình bỏ ra thôi, không nhận thêm!

Anh ta quay lưng định rời đi, nàng liền gọi giật lại:

-Khoan đã, anh tên gì?

-Tôi sao?

Hắn dừng bước, quay lại ngạc nhiên hỏi nàng.

-Phải!

-À, tên tôi là Lữ Vĩ Thiên!

Rồi lại chạy đi, không để ý lắm đến lời nói của nàng. Nàng nhìn tấm lưng cao lớn thắm đẫm mồ hôi đang khuất dần sau những người khách mới đang lộn xộn chọn chỗ, lòng thấy có gì khác lạ.

...

-Chỉ Xuyên, tra cho tôi lý lịch một người!

-Vâng!

-Anh ta tên là Lữ Vĩ Thiên!

Chỉ Xuyên nhìn nữ chủ có chút khác lạ nhưng cũng vâng lời mở laptop ra tra. Chưa đầy năm phút, Chỉ Xuyên đã có đầy đủ thông tin về người cần kiểm:

“Lữ Vĩ Thiên, sinh viên trường Mạc Tích, làm nhân viên ở cửa hàng thức ăn nhanh Tiểu Thực, độc thân, mồ côi từ nhỏ, tám tuổi cha bị tai nạn lao động mà mất, năm mười tuổi mẹ mắc bệnh viêm màng não cũng mất đi, ở nhờ nhà bà ngoại, nhưng hiện giờ đã ly khai. Là một người năng nổ, tích cực trong công việc, được đánh giá rất cao về năng lực học tập, hoạt động sống. Tuy nhiên, mọi người nhận xét rằng là khó hiểu, khó gần...”

Cầm xấp tài liệu trên tay, nàng im lặng. Không biết sao có chút ý tứ làm má nàng khẽ hồng...

...

-Anh sẽ làm chứ?

-Nhưng...

2. Chương 2: Rượu Say, Tình Say

Nàng rót một ly rượu đưa cho hắn, hắn đón lấy, ngón tay thon dài chạm vào bàn tay nhỏ xinh của nàng làm nàng thoáng ngượng rút tay về. Tự rót ỉnh một ly nàng đưa lên miệng hưởng một ngụm. Không gian im lặng, chỉ có tiếng thở của hai người nhẹ nhàng vang lên. Nàng vốn rất ít khi uống rượu nên lần này có lẽ là quá lượng, gương mặt thoáng chốc ửng hồng, lão đảo ngă khỏi ghế!

-A!

Nàng tưởng như mặt mình đập xuống đất nhưng được giữ lại giữa chừng. Cánh tay hắn to lớn bế nàng đến giường. Đặt nàng nằm nghỉ xong hắn yên lặng trở lại ghế ngồi.

...

Đã khuya lắm rồi, hắn vẫn không ngừng uống. Đôi mắt hắn lên những tia máu đục ngầu nhìn chằm chằm vào người đang nằm ở trên giường, nhìn không được mà đứng dậy tiến đến.

-Um.

Nàng trở người, vẫn còn say, rượu này là rượu hạng nặng so với một phụ nữ như nàng. Hắn mím môi im lặng nhìn nàng vịn vịn trên giường.

-Hà Kim Đồng!

Hắn gọi nhẹ tên nàng. Đôi mắt nàng như bị một màng sương mờ bao phủ mở hờ nhìn hắn tựa như không nhìn. Hơi thở nàng phập phồng, ngực áo nhấp nhô, đôi môi hồng nhợt mở nhẹ để lộ hàm răng trắng. Cánh tay trắng nõn đặt trên gối, mịn màng. Đôi mắt hắn phút chốc đục hỏa bừng bừng! Ngồi xuống giường, hắn ôm nàng vào lòng, siết rất chặt tưởng như chỉ cần buông lơ một chút là nàng sẽ biến mất. Nàng là người, cơ thể mềm mại, tỏa hương nữ tính dựa vào hắn, đôi mắt lim dim vẫn còn bị rượu ảnh hưởng mà đôi má ửng hồng. Kéo nàng nằm xuống hắn thở nhanh, hai cơ thể tựa vào nhau chạm vào tấm nệm mềm, ấm áp. Hắn như đang cố bình tĩnh nhưng có lẽ chính hắn cũng đã uống quá lượng mà không kiềm nén được mở bung nút áo cổ nàng ra. Hàng nút áo bị bung ra hết để lộ nội y bên trong. Bầu ngực nàng nhấp nhô mãnh liệt. Cuối cùng hắn không chịu đựng được nữa mà đẩy nội y vướng víu ra trực tiếp xoa nắn khuôn ngực đầy đặn, quyến rũ đó. Vặn vờ nụ hoa hồng phấn, hắn tham lam mút lấy, liếm, mân mê từng chút khiến nụ hoa nhanh chóng ửng hồng. Nàng thở dốc, vẫn chưa tỉnh cơn say, vô thức tựa theo kích thích mà đung đưa người. Hắn lười tuột cái váy của nàng xuống, cởi hết tất cả những gì trên người nàng ra. Cơ thể nàng như một tòa thiên nhiên đẹp đẽ, hoàn mỹ hiển hiện ra trước mắt hắn. Từng cơn dục vọng cuồng dã khiến hắn mất cả tự chủ, đưa bàn tay mình xuống thăm dò vùng nữ tính của nàng mà xoa nắn, kích thích. Nàng vịn vịn người theo từng cử động của hắn.

-Đồng nhi!

Hắn như cố giữ chút lý trí cuối cùng trước khi hỏa dục bốc cháy thêu đốt cả hai người. Hắn từng dọt đi vào cơ thể nàng. Cánh hoa nhỏ nhắn như đang hút chặt lấy vật nam tính của hắn, đến chính hắn cũng không dừng lại được! Triền miên suốt một đêm dài...

...

Hắn ngồi dậy, đưa tay lên xoa đầu vì thấy hơi nhức. Nhìn kỹ lại thấy mình nằm trên giường cùng với nàng. Giật mình! Hắn... đã làm gì với nàng vậy?

-A!

Nàng cũng cùng lúc ngồi dậy! Hai người nhìn nhau kinh ngạc không nói nên lời. Lúc ấy hắn mới phát giác cơ thể nàng trần trụi, bầu ngực lên xuống phập phồng vội quay mặt đi. Nàng cũng ngó ra trên người mình không có gì che chắn liền lấy chăn bông cuộn quanh người. Vừa với tay lấy chăn nàng liền nhìn thấy một vết máu trên chiếc giường trắng toát. Nàng trừng trừng nhìn nó, một tiếng sét đánh ngay đỉnh đầu nàng. Hai người ngồi hai bên mép giường câm lặng không ai nói lời nào, đúng hơn là không thể nói.

-Hôm... hôm qua... hình như... chúng ta cùng uống rượu...

Mãi một lúc sau nàng mới khô khốc cất tiếng phá tan sự tĩnh lặng mà đầy căng thẳng này giờ. Hắn im lặng, mãi một lúc sau mới động dậy quay lại. Hai ánh mắt chạm nhau liền lập tức rút lại. Mặt nàng đỏ ửng, bàn tay nắm chặt cầu mạnh vào chăn. Hắn nhìn nàng chăm chú, như đang cố thấu rõ suy nghĩ của nàng. Đột nhiên một giọt nước mắt nàng rơi xuống, hắn vội đỡ người nàng đang muốn ngã đi.

Chương II (Part 2): Rượu Say, Tình Say

-Hà Kim Đồng! Hà Kim Đồng!

Giọng hắn vang lên quanh vành tai nàng làm đầu nàng ong ong. Nàng đã thất thân... với hắn?

Cả cơ thể nàng lả vào người hắn như mất hết sức lực, vòng tay rắn chắc cứng cáp của hắn ôm trụ lấy nàng đặt nàng nhẹ nhàng nằm xuống giường. Nhắm mắt lại, tối đen. Nàng không muốn nghĩ gì nữa cũng không để ý đến cơ thể mình vô tình phơi bày trước mặt hắn. Hắn nhìn chăm chăm vào bầu ngực trắng mềm mại của nàng.

“Ừm...”. Bàn tay to lớn chạm vào đầu nụ hoa làm nàng lập tức phản ứng. Đến nước này mà hắn dám...

-Ngừng... ngừng lại!

Nàng thở dốc hết to khi hắn cúi xuống cắn vào đầu nụ hoa chẳng chút lưu tình.

“...”. Bị hắn che miệng nàng vô lực vùng vẫy mặc cho hắn trêu đùa, cả cơ thể đang phản đối kháng cự của nàng ngày càng đón tiếp hắn. Rất khó chịu! Cảm giác bị gò ép làm nàng muốn được giải thoát! Phải được giải thoát!

-Đừng... không! Không được! Lũ...

“A...”. Cả cơ thể nàng nóng rực tiếp nhận sự xâm chiếm của hắn. Hắn đang chạy nước rút và cơ thể nàng khiến nàng không tự chủ được mà cong người lên, chìm vào hơi thở gấp gấp đầy nam tính.

-Lũ...

Một lần nữa bị hắn chặn miệng, nàng đành buông xuôi mặc hắn vũ nhục. Không nghĩ đến sẽ có ngày hắn làm vậy với nàng!

-Không... đừng... nữa mà!

Hắn sao không biết mệt chứ? Đòi hỏi nàng liên tục khiến nàng chịu không nổi nữa!

-Nga!

Cứ vuốt ve, cắn mút hắn bắt nàng phải thuận theo hắn. Những đợt xúc cảm liên tiếp làm nàng thất thủ, hoàn toàn bị hắn dẫn dắt. A, cơ thể nàng như không nghe theo nàng nữa mà liên tục phản kháng lại ý chí của nàng.

-Người... là... đồ tồi!

Rất cuộc lại không nhin được mà mắng hấn. Không thể kháng cự hấn, nàng hoàn toàn mất tự chủ trở thành con búp bê trong tay hấn mặc sức bị chơi đùa. Đôi mắt hấn trong suốt nhìn vào gương mặt đang ửng hồng của nàng.

-Đồ tồi...

Hấn tách hai chân nàng ra, ngón giữa tàn ác mặc sức thăm dò. Nàng vặn vẹo người cố thoát khỏi tình thế này nhưng mà ngón tay của hấn cứ liên tục khiêu khích vùng đất nữ tính của nàng.

-Đồ tồi, đồ tồi!

Nàng không thể làm được gì ngoài mắng chửi hấn.

-A a a!

Nàng rên rỉ vô vọng trước đòn kích thích của hấn, càng lúc càng tàn bạo!

-Đừng...

Đến lúc không nhin được nữa nàng chỉ kịp thốt một tiếng trước khi hoàn toàn bị mê hoặc mà bầu vào người hấn tiếp nhận sự tiến công của hấn.

-Hức hức...

Nước mắt nàng chảy thành dòng không nghĩ đến có ngày mình trở nên vô dụng như vậy không thoát khỏi một người đàn ông!

-Ừm... a...

Những tiếng rên rỉ phát ra ngày càng yếu ớt...

...

Mặc áo cho nàng xong, hấn đứng dậy bước ra khỏi phòng. Sắc mặt nàng lúc đó đỏ hồng thật mê người, hấn sẽ nhớ mãi gương mặt này. Đặt trên bàn làm việc của nàng một tờ đơn, hấn khoác áo bước ra khỏi Hà thị. Tuyết trắng đóng dày đặc đường như muốn lưu luyến bước chân của hấn. Quay lại nhìn lần cuối biệt thự đó hấn dứt khoát bỏ đi...

...

-A!

Nàng mở mắt ra, cả người mệt lả, mồ hôi túa đầy. Hạ thân truyền đến một cảm giác đau nhức. Nhìn lại trên người đang mặc quần áo nhưng cảm giác kia vẫn tố cáo một sự thật đau đớn!

-Lữ Vĩ Thiên! Người chết đi!

Nàng cúi mặt trong chán mà khóc, không thể nào tin được nàng bị hấn chiếm đoạt. Khóc hồi lâu nàng lặng lẽ đối diện với thực tại, nàng không còn thân hoàn bích, vết máu kia có thể tẩy sạch nhưng nó không thể nào biến mất khỏi tâm trí của nàng.

Tên khốn nạn! Hấn sao có thể làm vậy với nàng?

...

Hừ! Đơn nghỉ việc!

Hấn không là đàn ông! Thật vô trách nhiệm! Hại đời con gái của nàng rồi giờ lại “truất ngựa truy phong”!

3. Chương 3: Đã Lâu Không Gặp!

Đàn ông thật đáng chết!

Nàng ngồi gục xuống bàn khóc nức nở. Tờ đơn trong tay bị nàng xé thành từng mảnh vụn rơi lả tả xuống dưới nền.

-Tiểu thư, đã đến giờ ăn sáng ạ!

Nàng giật mình ngồi dậy lau hết nước mắt, bình tĩnh lấy lại giọng:

-Đem vào đi!

“Két”. Người hầu bưng bữa sáng vào đặt trên bàn.

-Tiểu thư, mắt của cô sao đỏ quá vậy?

Không khó để nhận ra đôi mắt muốn sưng vì khóc quá nhiều của nàng.

-Là bụi bay vào mắt thôi, cảm ơn!

Nàng cười nhìn cô hầu. Người hầu cũng chẳng nghi ngờ gì liền lui ra.

“Phập phập”. Nàng đâm nát cái bánh cupcake đặt trong đĩa, chẳng biết nên trút giận cùng nỗi đau đớn này vào đâu. Nhìn đĩa bánh bị mình đâm đến nát bấy nàng im lặng nhìn chăm chăm vào nó. Ngày hôm qua và cả sáng hôm nay nàng đều một lữ chỉ vì hắn. Càng nghĩ càng tức chết mà! Bỉ ối! Nàng thề sẽ không yêu bất kì người đàn ông nào cả! Cũng là do nàng cả tin giao hết công việc cho hắn, để hắn quá gần bên cạnh nên mới xảy ra cơ sự này! Nàng... quyết không tin ai nữa!

...

Một năm nữa lại qua. Hà thị đang củng cố vị trí của mình trên thương trường. Tổng giám đốc của Hà thị-Hà Kim Đồng trở thành một người mà khi nhắc đến người ta nhớ ngay đến một từ, “người đàn bà thép”. Đối với Hà tổng không có từ khoan nhượng, tất cả là quy tắc cùng sự nghiêm túc khắt khe. Ai bước vào Hà thị cũng đều biết đến tính cách của Hà Kim Đồng, thực sự rất lạnh lùng, có người còn bảo cô ấy dường như không có trái tim yếu mềm của một người phụ nữ chút nào cả!

-Thưa Hà tổng, đã xong!

-Tốt!

Người thư ký lui ra ngoài. Còn lại trong phòng một bóng người cô độc đang nhấp ly cà phê đen. Ngoài trời vẫn đang đổ tuyết, từng bông hoa tuyết lất phất bay bay óng ánh cửa kính trong suốt.

Một năm rồi, đã một năm rồi kể từ đêm hôm đó, ám ảnh, nàng rất ám ảnh nó. Ngày Giáng Sinh chuông nhà thờ đổ ễ ễ rồi...

-Không được nghĩ vớ vẩn nữa!

Nàng lắc đầu, đã cố quên nó rồi mà sao vẫn cứ như bị khắc sâu vào tâm trí như thế? Lữ Vĩ Thiên, đã bao lần tự nhắc không được nhớ đến tên hắn, vậy mà...

-Đáng chết!

Nàng dằn mạnh cái ly xuống bàn. Không được để tâm trí rối loạn nữa. Kể từ ngày hôm đó nàng đã cố quên sạch những nhu mì trước kia để trở nên sắt đá, cuộc đời này nàng không tin ai nữa rồi!

-Hà tổng, tôi có chuyện cần báo!

-Vào đi!

-Hà tổng, là đối tác...

-Cái gì?

...

Hà thị đang trên đà lớn mạnh đột nhiên bị khựng lại chỉ vì một đối thủ mới. Tuy chỉ là một kẻ vừa bước vào thương trường nhưng Lữ thị đã nhanh chóng khẳng định mình, hơn thế nữa lại càng phát triển rộng khắp, trở thành đối thủ đáng gờm của nhiều công ty. Hà Kim Đồng cũng không nghĩ sẽ có một đối thủ khó lường như vậy, thật rắc rối. Mà kẻ đứng đầu Lữ thị xem ra rất biết giấu mình, hiếm khi ra mặt, lại cao tay nữa, đúng là kẻ ở trong tối thật khó dò.

...

Mùa hoa đào đầu tiên đã nở. Gió xuân hơi hướm một chút rét nhẹ. Bên mấy cánh hoa màu hồng phớt lợt lơ vài cánh bướm vàng. Một mùa xuân đang hồi tuyệt nhất.

-A!

Chương III (Part 2): Đã Lâu Không Gặp!

-Tiểu thư cẩn thận!

Một nhánh cây khô gãy rớt trúng vai áo nàng, cô hầu vội vàng chạy đến.

-Tôi không sao!

Phủi phủi áo vài cái, nàng ngược lên nhìn. Bầu trời trong thật trong, xanh thật xanh đẹp như mặt biển bình minh. Từng cụm mây trôi lững lờ làm nàng nhớ đến một người. Một người thật đáng chết!

-Cô vào chuẩn bị cho tôi bữa sáng nhẹ!

-Dạ, tiểu thư!

Đã bao nhiêu lâu trôi qua? Nếu nói ngắn thì cũng không ngắn, nhưng nếu bảo dài thì cũng chẳng dài bao nhiêu, chỉ có hơn một năm thôi chớ mấy. Một năm mà vẫn không quên được tầm lưng cao lớn, người đàn ông vai rộng vững chãi, có đôi mắt đen như ưng, vàng trán cao cơ trí, gương mặt như tạc. Tất cả, lời nói của hắn, cử chỉ của hắn, đều không thể nào xóa bỏ. Là vì sao?

-Tiểu thư, đây ạ!

Rất nhanh trên tay cô hầu là món bánh cupcake dâu mà nàng yêu thích, thêm một ấm trà lài thượng hạng, khói tỏa ra nghi ngút.

Nhấp một chút trà còn nóng đến tê lưỡi, quỵên vào vị ngọt pha chút chua của mứt dâu, vị mềm của bánh làm nàng nhớ đến một hình bóng mà hơn một năm trước đây, tại khu vườn này nói cười với nàng. Sao không thể quên?

Mẹ nàng nói nếu không thể quên một ai đó nghĩa là đã yêu họ rồi! Yêu? Nàng yêu hắn sao? Không! Hắn là kẻ vô sỉ. Thật nhục nhã, đêm đó cũng vì nàng quá say mà hứa cùng màn ái ân với hắn. Thật đáng ghét! Đêm đầu tiên của nàng mà hắn dám...

-Tiểu thư, người có điện thoại!

-Nói đây cho tôi!

-Hà tổng có tin xấu!

Nàng đưa miếng bánh lên miệng, vẫn bình tĩnh, dù cho là tin xấu hay tốt người đứng đầu cần nhất chính là giữ thái độ bàng quang.

-Nói đi!

-Phía Lữ thị đã tiếp nhận dự án đó, ra mặt cạnh tranh gay gắt với Hà thị chúng ta. Hơn nữa vừa rồi, Lữ thị chuyển trụ sở chính về Paris, điều đó đồng nghĩa với việc tuyên chiến Hà thị. Gần đây nhất, ba dự án lớn mà Hà thị chúng ta đang tranh chấp với ba công ty khác, đã nắm chắc phần thắng vậy mà Lữ thị đột ngột lại giành được cùng lúc hai dự án. Hà tổng, còn có hồ sơ thông báo về người đứng đầu Lữ thị...

-Ừ! Cô làm tốt lắm, tôi sẽ xem xét lại các hồ sơ và dự án mà Hà thị chúng ta tham gia!

-Hà tổng à, Lữ thị xảo quyệt mưu mô, tốt nhất là nên cẩn thận!

-Tôi biết rồi!

...

Paris hoa lệ, hào nhoáng, quyền uy. Trước trụ sở Lữ thị rất nhiều người ra vào tấp nập, ai ai xem ra cũng đều rất say việc, tay cầm những xấp hồ sơ dày cộm chạy ra chạy vào.

Từ đằng xa, một bóng dáng nhỏ nhắn đứng đó nhìn về phía tòa cao ốc lừng lững của đối thủ. Lữ thị quả nhiên đang phát triển rất mạnh. Hà Kim Đồng nhìn quá lớp mắt kính mát thầm đánh giá.

Theo hồ sơ của Uông trợ lý người đứng Lữ thị rất kì bí hiếm khi lộ diện lại càng ít ra mặt. Tất cả những dự án xử lí đều được khép kín. Tuy nhiên kẻ thần bí này có một thói quen là thường đi ra ngoài vào sáng chủ nhật, thường vận vest đen, đeo mắt kính mát sậm màu, dáng người to lớn, đó là lúc mọi người có thể nhìn thấy y.

Hôm nay là chủ nhật nàng đến đây để mục thị chứng kiến kẻ luôn ra mặt tranh giành với Hà thị là kẻ như thế nào.

Đằng xa lao xao, xem ra chính là hân sắp xuất hiện.

Một bóng người đàn ông cao to nổi bật giữa đám vệ sĩ, mặc Âu phục đen, đeo kính mát, thật đúng với miêu tả. Nhưng mà từ xa nàng có một cái cảm giác ngờ ngợ, dáng người đó rất quen nhưng nhất thời không thể nhớ ra. Cánh cửa xe bóng nhoáng được mở ra, hân bước vào cùng ba vệ sĩ khác. Chiếc xe lao đi, nàng biết nó sẽ đến đâu, một khách sạn nổi tiếng ở gần đây, chính là khách sạn do Lữ thị tổng quản!

...

Sau khi lấy số phòng, nàng đảo mắt nhìn qua phía người đàn ông kia. Nàng vẫn chưa nhớ ra được cái hình dáng rất quen thuộc này. Dường như cũng nhận ra có tia nhìn chăm chú về phía mình hân quay lại. Dưới lớp kính đen nàng không nhìn thấy đôi mắt của hân như thế nào chỉ thấy đôi lông mày đen nhánh, rất sắc xảo như dao ném về phía nàng.

“Cộp cộp”. Nàng quay lưng đi, tốt nhất là không nên để y nghi ngờ, dù gì nàng cũng là đối thủ lại bước vào cơ quan của hân xem như trong hang cộp rồi, vạn nhất nên cẩn thận. Đằng sau một ý cười nổi lên, khóe miệng của người đàn ông quyền lực khẽ nhếch nhẹ. Điều không thể biết hân đang nghĩ gì!

...

Khách sạn này đúng chuẩn mà lại rất xa hoa. Nàng ném chiếc túi xách lên giường, nằm phịch xuống. Cả buổi sáng đứng chờ làm nàng đau cả gót chân, không khí trong phòng nhờ có máy điều hòa mà mát mẻ dễ chịu vô cùng.

-Đã lâu không gặp!

4. Chương 4: Không Thể Chống Đối

Nàng giật mình, giọng nói trầm thấp đó rất quen, là giọng của Vĩ Thiên!

-Anh... sao lại ở đây?

-Khách sạn của tôi, tôi không có quyền ở sao?

Khách sạn của hân? Chẳng lẽ...? A, nàng thiệt ngu quá! Lữ thị! Hân chẳng là họ Lữ hay sao? Rồi nàng hơn một năm mà có thể tạo dựng cơ ngơi cùng thế lực như thế này, quả thật năng lực của hân còn hơn cả xưa, vượt ra khỏi sức tưởng tượng của nàng.

-Anh...

Hắn tiến đến thật gần, chiếc kính mát được hắn gỡ bỏ khỏi gương mặt hoàn mỹ. Vẫn như thế, cặp mắt âm u nay lại thêm vẻ nguy hiểm khó lường, gương mặt của hắn thêm một chút phong sương. Trong lòng nàng rộn ràng một cảm xúc khó tả như hân hoan như vui mừng. Không được! Nàng quyết không thể tha thứ cho hắn! Đêm hôm đó hắn chính thức trở thành kẻ thù của nàng và giờ cũng vậy!

-Hữu duyên nhỉ? Không ngờ lại gặp nhau như thế này!

Nàng bình tĩnh đứng dậy nói chuyện trực diện với hắn nhưng lại né tránh ánh mắt sắc bén đang không ngừng dò xét nàng. Hắn có phần nguy hiểm, nàng vô thức cảm nhận.

-Cũng hay, đã lâu rồi!

Khóe môi hắn khẽ nở một nụ cười rất thâm thúy.

-Tôi tưởng sau đêm đó sẽ không gặp lại anh nữa!

Giọng nàng mang theo trào phúng. Tên dê tiện dám làm chuyện nhục nhã với nàng giờ lại thản nhiên như không, đàn ông thật là vô sỉ.

-Chẳng phải giờ ta đã gặp lại sao?

Hắn hờ hững đáp. Hai tay khoanh lại mang vẻ tao nhã cao quý, dường như cốt cách của hắn vốn dĩ thuộc hàng quý tộc thượng lưu.

-Anh thôi cái vẻ đó đi! Anh không cảm thấy mình là đồ vô liêm sỉ sao? Đêm đó anh làm vậy với tôi rồi bỏ đi không lời xin lỗi! Giờ lại thản nhiên như không! Anh...

Cổ nàng bị hắn nắm chặt. Bàn tay nhỏ nhắn của nàng bấu vào cổ tay hắn.

-Anh... đồ... tôi hận anh!

Nàng nói như thét. Đã bao nhiêu năm nàng không muốn gặp lại hắn, ngay lúc này lại càng muốn mắng chửi hắn nhiều hơn. Nàng mất tất cả bình tĩnh thường ngày trước người đàn ông này.

-Em hận tôi?

-Tất nhiên!

-Không phải hôm đó em cũng rất hưởng thụ sao? Đã bao lâu rồi tôi vẫn không quên được gương mặt ửng hồng của em hôm đó.

-Đồ bỉ ổi, dê tiện!

Hắn cư nhiên mà chọc giận nàng. Đôi mắt thâm sâu của hắn tiến đến thật gần gương mặt đang phừng phừng lửa giận của nàng.

-Em không thừa nhận sao?

Khóe môi hắn nở một nụ cười tà ác.

-Tôi sẽ bắt em phải thừa nhận!

Hắn đè nàng xuống giường. Như chính cơ thể báo động, nàng vội vã cố thoát khỏi cánh tay gọng kìm của hắn nhưng bất lực.

-Vô dụng thôi! Em sẽ không thể chống đối!

-Ngươi... dê tiện! Làm như vậy mi vui lắm sao? Đồ đáng chết!

-Đúng vậy!

Hắn ghé sát vành tai nàng, giọng nói càng trở nên tà mị.

-Tôi rất thích vẻ mặt của em lúc đó và muốn xem lại nó!

Gương mặt của nàng ửng hồng, hắn dám đem cả chuyện đó ra mà nói, không biết xấu hổ sao?

-Buông... buông ra!

Chương IV (Part 2): Không Thể Chống Đối

Nàng giãy giụa. Hai cổ tay bị hắn nắm chặt đặt vào khe giường. Nàng quấy liên tục, thống khổ muốn chạy thoát. Mỗi hắn nở nụ cười nhạt.

-Cơ thể em chính là câu trả lời thành thực nhất!

Rất nhanh, y phục trên người nàng bị hắn cởi bỏ. Cả ngọc thể lộ ra trước mắt hắn như dự hoặc kẻ săn mồi. Mặt nàng đỏ ửng khi bị hắn nhìn chăm chú. Cả cơ thể lại lần nữa phô bày trước hắn mà nàng không cách nào ngăn lại được.

-Không! Đừng!

Giọng nàng như khóc mà cầu xin hắn, nàng không muốn ác mộng đó lần nữa lặp lại.

-Cầu xin sao? Nhưng tiếc là quá muộn rồi!

Hắn tách hai chân nàng ra, cười tàn ác khi thấy nàng thống khổ nhắm mắt lại xem như phó mặc cho hắn chơi đùa.

-Tôi... sẽ không cho anh đắc ý đâu!

Nàng thở hổn hển, cả cơ thể run run.

-Vậy sao? Để xem em kiên trì được bao lâu!

Hắn cúi xuống đặt một chân nàng xuống giường, tay trái giữa lấy cổ chân bên kia của nàng, đẩy nàng vào tư thế không thể nào khép chân lại. Ngón giữa tà ác của hắn tha hồ kích thích nàng, nơi nữ tính của nàng nhanh chóng ẩm ướt.

-Cơ thể em đang trả lời!

Có thể nhận ra ý cười trong câu nói của hắn. Nàng ngậm chặt miệng lại, quyết không mở ra.

Ngón cái của hắn miết nhẹ lên vùng đất sâu kín, thỏa sức mà vuốt ve để nàng chịu bao nhiêu thống khổ. Cứ thế mà vuốt ve mà kích tình khiến nàng sắp chịu hết nổi nữa rồi!

-Ồ... vô sỉ!

-Em sẽ hối hận đấy Hà tiểu thư!

Hắn nhạt một ý cười chậm rãi. Cả bàn tay hắn bá đạo nắm giữ cả nơi thâm kín của nàng, những ngón tay linh hoạt mặc sức chơi đùa, trêu chọc nhụy hoa nhạy cảm.

-A!

Nàng không chịu được nữa mà rên rỉ. Dù cắn môi đến bật máu vậy mà nàng cũng không thể nào ngăn chính mình ngừng phản ứng trước động tác của hắn.

-Kêu lớn thêm chút nữa, tôi thích nghe!

-Vô sỉ!

Nàng lớn tiếng mắng. Câu nói của hắn làm mặt nàng nóng ran, thật quá sức nhục nhã.

-Nếu em không thích tự mình kêu, vậy để tôi giúp!

Liền đó hắn cúi người xuống, ngón tay ma lực của hắn được thay bằng chiếc lưỡi nóng bỏng.

-Ồ... a... a! Làm ơn... a a... ngừng... ngừng lại... đi mà!

Nàng như đề tức nước vỡ òa trước những cơn sóng tình lúc nhanh lúc chậm dâng lên trong người.

-Đây xem như trừng phạt!

-Tôi... không có lỗi.. a a... không có lỗi gì... với anh cả! Hơn nữa... anh... anh không có quyền... trừng phạt tôi!

Nàng chưa nói hết câu liền bị một cơn khoái cảm chặn đứng.

-Ô... a... anh mau thả... thả tôi ra! Đồ... đồ dê tiện!

-Em càng nói thì càng chịu thống khổ nhiều!

Hắn dĩ nhiên là biết nàng đang chịu những cảm giác gì liền xâm nhập vào cửa hang thầm kín của nàng. Lưỡi hắn nóng bỏng bá đạo mà tiến vào. Mật ngọt từ bên trong trào ra, hắn biết nàng đang khoái cảm cực điểm liền cố tình dừng lại. Nàng như bị kích thích không ngừng cực cực, tựa như ham muốn cảm giác đó. Hắn đang tra tấn nàng! Một loại hình khổ sai khổ sở nhất mà nàng phải chịu!

-Sao? Có phải đang rất muốn không?

Giọng hắn đầy ma mị và dụ hoặc.

-Không!

Nàng cắn răng, quật cường mà đáp trả hắn.

-Thật không?

Ngón tay hắn miết nhẹ nụ hoa mẫn cảm của nàng.

-Ô... ô...

-Xem ra em không thành thật rồi!

Hắn cười tà ác, ngón tay vẫn cứ cố tình vuốt ve nơi mẫn cảm. Nàng như muốn khóc, hắn tội cùng là vì sao lại muốn hành hạ nàng?

-A... a... anh... anh... tại sao... tại sao lại làm vậy... làm vậy... với tôi?

Cặp mắt hắn bỗng chốc trở nên âm u, tận con ngươi đen thẫm như lóe sáng.

-Em không cần phải biết!

-Tôi... dĩ nhiên... muốn biết... mình vì sao... lại bị thế này...

-Chuyện này về sau em sẽ biết thôi!

Giọng hắn trầm hẳn rồi trở nên tà mị.

-Nói cho tôi nghe xem cảm giác của em như thế nào?

Mặt nàng đỏ ửng. Tức giận mà im lặng.

-Không nói phải không? Được!

Một lần nữa, ngón tay của hắn lại làm nàng khổ sở. Như trêu đùa, khiêu khích nơi nhạy cảm nhất, như bị chạm trúng hiểm địa, nàng bất lực cong người mà cầu xin:

-Đừng mà... làm ơn dừng lại! Dừng!

-Ô... ô... ô...

-Nói! Có phải rất thích hay không? Nếu em không nói ra thì tôi sẽ đợi câu trả lời từ cơ thể em, em đừng quên, tôi là người rất kiên nhẫn!

5. Chương 5: Trò Mèo Vờn Chuột

-Ư... ư...

Nàng không muốn, thật sự không muốn! Đúng lúc đó vị cứu tinh xuất hiện!

-Lữ tiên sinh, người bên Thụy gia muốn gặp!

Giọng một nữ nhân viên bên ngoài cửa như vực dậy sự sống cho nàng. Hấn khẽ liếc qua cánh cửa đang đóng rồi nhìn nàng bên dưới, môi hiện một nụ cười nhạt.

-Coi như lần này em được tha!

Hấn cẩn nhẹ vành tai nàng rồi đứng dậy bước ra cửa.

-Đừng!

Nàng kinh hoảng hô to! Hấn đừng làm vậy chứ! Cửa được mở ra không khác nào người ngoài sẽ nhìn thấy hết! Nàng còn chưa thoát khỏi tư thế bất khả kháng cự này!

-Sao? Không muốn tôi đi sao?

Hấn quay lại nhìn nàng đầy trào phúng. Nàng tức giận đỏ cả mặt.

-Bỉ ổi!

“Cạch”. Hấn đặt tay vào cánh cửa có ý mở ra. Nàng tức trào nước mắt! Một năm trước nàng giúp hấn để rồi giờ đây bị phản phúc thế này. Ông trời ơi nàng đã làm gì để bị tội thế này đây?

-Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi, em cứ từ từ thưởng thức!

Liền đó cánh cửa đóng lại, nhanh đến mức nàng không kịp nhìn. Là hấn cố ý buông tha cho nàng sao? Không! Hấn xem đây như một trò chơi, nàng là đồ chơi, khi chưa chơi chán thì hấn chưa nỡ hủy hoại, chỉ vậy thôi!

Khó khăn lắm nàng mới rút tay ra được khỏi khe giường chật hẹp. Hai chân tê tái vì mỏi và đau nhức. Bây giờ nàng mới rõ, hấn đích thực là ác ma! Nàng đã giúp ác ma!

Rời khỏi khách sạn, tâm nàng vẫn bất an. Hấn trở nên thực sợ đáng sợ với nàng rồi!

...

-Thưa tiểu thư, sắc mặt cô xấu quá có phải là lo lắng lắm không?

Uông Ngọc chau mày hỏi. Nhìn nữ trợ lý đồng thời cũng là bằng hữu tin tưởng nhất nàng cười nhẹ, rất yếu ớt:

-Không sao đâu, là do tôi nhức đầu quá thôi mà!

-Ai da, Lữ thị quả thật gian ngoa, dường như đã lộ mặt rõ rệt muốn lấn lướt chúng ta!

Nghe nàng nói xong Uông Ngọc khẽ thở dài cầm xấp hồ sơ dày cộm lật qua vài cái. Nàng cười nhợt nhạt, hấn rất sắc sảo, khi còn làm trợ lý của nàng đã bộc lộ tài năng. Nàng từng tin tưởng, nếu có hấn Hà thị sẽ vững mạnh. Thật không nghĩ đến một ngày hấn trở thành kẻ thù của nàng. Nhớ lại lần trước bị hấn vũ nhục nàng vừa tức vừa ngượng. Cũng là lỗi của nàng, tự mình dẫn thân vào miệng cọp!

-Hà tổng, theo tôi nghĩ rõ ràng hợp đồng giữa ta và Thụy gia đã được kí kết, vậy mà bên đối tác lại lật lọng quay qua kết giao với Lữ thị. Có thể thấy đó là âm mưu của Lữ thị nhằm vào chúng ta, muốn đoạt hết tất cả những hợp đồng và dự án của Hà thị. Nhưng mà...

Con mắt đen của Uông Ngọc nheo lại.

-Nhưng mà ăn nhiều cũng phải ói ra thôi!

Nàng cười cười không phản bác cũng không bình luận vì nàng biết năng lực của hấn. Trước đây khi là trợ lý của nàng hấn đã đề nghị nàng nhận năm hợp đồng cùng dự án cùng một lúc. Thật không nghĩ sẽ nhận nhiều như vậy làm sao mà kham cho hết nhưng mà hấn lại rất khôn khéo quản lý rất thành công. Vậy bây giờ việc hấn ôm nhiều như vậy cũng không có gì lạ. Uông Ngọc là trợ lý mới của nàng nên không biết. Mà dù biết cũng không ngờ được tiền trợ lý của Hà tổng giờ lại quay ngược đối địch! Đúng là cuộc đời, thật không ngờ được chữ “ngờ”!

-Sắc mặt cô xanh quá hay uống tí trà nhé!

Mãi không thấy nàng bình luận hay phản bác Uông Ngọc lại càng lo lắng hơn vì không khi nào cô bàn về công việc mà nàng lại không đưa ra ý kiến nào thế này, chắc hẳn là do quá nhiều việc nên nàng quá mệt mỏi. Nghĩ vậy cô yên tâm được đôi chút.

-Ừ, cô cho tôi ấm trà Ô Long nhé!

Mặt nàng tái mét khê gập đầu. Dù gì đây cũng là người duy nhất nàng tin tưởng sau hần!

Chương V (Part 2): Trò Mèo Vờn Chuột

Lát sau, trên bàn đã đặt một ấm trà bằng đất nung màu nâu sậm, hơi nóng tỏa ra quện cùng hương trà thơm dịu.

-À, Uông Ngọc, cô giúp tôi lấy hợp đồng của Thụy gia cho tôi xem lại nhé!

-Vâng!

Uông Ngọc rất nhanh đi qua một két sắt mở khóa lấy chồng công văn và hồ sơ ra xem xét.

-Hà tổng, Thụy gia lật lọng như vậy, ta có thể kiện họ ra tòa!

Nàng im lặng. Kiện? Phần thắng là bao nhiêu phần trăm? Bên Lữ thị có thể làm được những gì? Nhân chứng, vật chứng dù có đủ trong tay chưa chắc đã ăn thua.

-Để tôi xem lại!

Nàng cầm tờ hợp đồng lên.

Năm phút trôi qua. Mười phút trôi qua. Hà tổng không có động tĩnh gì làm Uông Ngọc cực kì sốt ruột, bắt buộc phải mở miệng nhắc:

-Tiểu thư, hợp đồng này được kí kết rất công khai, trong giới đầu tư ai ai cũng biết, việc Thụy gia lật lọng là có chứng cứ rõ ràng, hơn nữa Lữ thị lại ngang nhiên cướp cứ cho là vô can đi. Nhưng mà Thụy gia chắc chắn sẽ không thể chối cãi!

Nàng nhìn chằm chằm vào tờ hợp đồng nhưng tâm hoàn toàn không để ý đến, cứ mãi nghĩ đến hần. Sao nàng không thể quên được hần cơ chứ? Thật đáng ghét mà!

-Ừm!

-Tiểu thư, vậy...

...

Lại thêm hai mùa xuân trôi qua. Bên dưới gốc anh đào tuyệt đẹp là tả những cánh hoa bay mỗi khi gió thổi qua, một thiếu nữ đang tuổi xuân sắc mặc một bộ đồ màu xanh lá, cổ quần khăn choàng kẻ sọc nâu, tay cầm một túi xách nhỏ đang đứng yên, mặc cho tất cả những cánh hoa bay bay trên gương mặt xinh đẹp. Ba năm trước, nơi gốc anh đào này có hai người, bây giờ chỉ còn một và sợ chỉ thêm một năm nữa sẽ chẳng còn ai đứng dưới gốc cây này.

-Cảnh xuân mấy khi đượm sầu, chỉ vì lòng ta đâu đâu, để cảnh gợi niềm nhung nhớ...

Tiếng thanh, tiếng âm thầm khê thoát ra từ đôi môi màu hồng thắm. Những cặp tình nhân, những người du khách không ai để ý cũng chẳng ai biết người con gái cô đơn này một thời là người đứng đầu Hà thị. Sự đời sao chẳng đổi thay. Từ sau vụ kiện tụng với Thụy gia, Hà thị giảm sút hẳn, Lữ thị ngày càng mạnh lấn lướt rất công khai. Khi lập ra Hà thị theo nguyện vọng của mẹ nàng không nghĩ sẽ có một ngày nó sẽ sụp đổ một cách hoàn toàn như vậy.

Hà thị phá sản, gần như cuộc sống của nàng không còn được như trước. May mắn mà còn có một căn nhà nhỏ do bà ngoại để lại trong di chúc là cho cháu gái của bà. Trước đây khi mà lập ra Hà thị, tất cả vốn cùng các khoản khác nàng đều dồn vào, không nghĩ sẽ trở thành kẻ trắng tay. Năm nay nàng quay lại nơi này có lẽ là lần cuối. Hoa anh đào thật đẹp nhưng mà cũng sớm tàn phai.

-Năm nay hoa nở sớm thật!

Nàng giật mình, cần môi không cần phải quay lại, rất nguy hiểm để quay lại. Hít một hơi nàng tựa như không nghe thấy hay lời nói đó không liên quan đến mình liền cố thật nhanh bước đi.

-Các người làm gì mà chặn đường? Mau tránh ra!

Mới tiến được vài bước liền bị một đám vệ sĩ áo đen chắn ngang phía trước, nàng thầm than, không xong rồi!

-Em sao phải tuyệt tình vậy chứ? Gặp người quen mà lại bỏ đi không chào sao?

Phải diễn! Nàng phải giả vờ diễn!

-Là anh sao?

Quay lại, giữ lấy bộ mặt bình tĩnh, nàng như mới biết được người vừa nói đó là hấn.

“Cộp cộp”. Cước bộ của người đàn ông này làm nàng ghê rợn. Nhìn vào sâu đôi mắt đen lưu tình của nàng không khó để nhận ra sự bối rối cùng cảnh giác cao độ của nàng. Khóe miệng hấn nhếch lên một cái.

-Đã lâu không gặp!

Là hấn tương thích cùng nàng phối diễn! Nhưng mà nàng không muốn gặp hấn, hơn nữa nơi đây vắng người thật sự rất nguy hiểm. Hấn luôn như vậy! Chơi trò mèo vờn chuột với nàng. Đến bây giờ khi hấn bức nàng đến không còn đường lui, hấn dường như rất khoái trá hưởng thụ sự bất lực của nàng. Hấn là ác ma, là ác mộng của cuộc đời nàng! Nàng đã hối hận rất nhiều vì sự sai lầm của mình ngày xưa, nhưng mà sợ không kịp nữa rồi!

-Hôm nay trời thật đẹp, không biết có thể mời tiểu thư một bữa tiệc trà?

Nàng rõ ý đồ của hấn là muốn bắt nàng nhưng mà nàng không còn chỗ nào để tránh né, không còn chỗ nào để lui, không còn chỗ nào để ẩn thân. Nàng như con rùa bị lột mai, hoàn toàn mất hết khả năng tự bảo vệ mình! Cần môi cho thật đau nàng cố trấn tĩnh.

-Rất vinh hạnh!

6. Chương 6: Đường Lui Cuối Cùng

Hấn kéo chiếc cửa xe bóng loáng, động tác mờ thanh lịch như các quý ông. Nàng im lặng bước vào.

-Lái xe!

-Vâng!

Chiếc xe lao đi. Hấn nhấn chiếc nút nhỏ lập tức phía trước xuất hiện một tấm kính chắn cách âm với tài xế. Nàng chợt dạ, hấn muốn làm gì đây?

-Không có gì để nói sao?

Hấn trầm giọng, nghe rất vô can, lời nói như một câu hỏi trống không, thật trịch thượng. Đúng là thời cuộc dễ đổi thay mà, trước đây cũng là hấn mời nàng lên xe nhưng hoàn toàn hoàn đổi vị trí cho nhau, nàng là chủ, là nữ hoàng, hấn rất ân cần với nàng lúc đó. Nghĩ lại nàng cười lạnh, con người ta mau quên, mau thay đổi, rốt cuộc chỉ còn nàng đau thôi.

-Không, không còn gì để nói!

Nàng lạnh nhạt. Còn gì giữa hấn và nàng? Là quan hệ gì bây giờ đây?

-Có lẽ bây giờ em sẽ có chuyện để nói với tôi đấy!

Vừa lúc hấn dứt lời đột nhiên các rèm ở cửa kính xe buông xuống hết, nhiệt độ trong xe giảm đột ngột. Nàng còn chưa kịp phản ứng thì chiếc ghế đột nhiên ngã ra sau làm nàng hốt hoảng. Hấn muốn cái gì?

-Anh... anh định làm gì?

Những chiếc đèn xe được bật lên làm cho thế giới bên trong xe như một căn phòng hoàn toàn cách ly với bên ngoài. Những ánh đèn vàng lung linh phản chiếu ánh mắt lo sợ của nàng. Liền đó hấn đẩy nàng ngã lên ghế, chiếc ghế tựa như giường có phủ một lớp lông thú rất êm.

-Anh... không được! Đây là... là trên xe!

Tình thế ám muội như vậy không khỏi khiến cho giác quan thứ sáu của nàng hoạt động đưa đến tín hiệu cảnh báo.

-Không được sao?

Khóe môi hấn nhếch lên tựa như châm chọc. Nàng hoảng hốt lùi lại bây giờ mới để ý thấy tất cả các cửa kính xe đã bị khóa kín, dù nàng có kêu cứu cũng chẳng ai nghe. Là hấn sắp đặt sẵn mọi chuyện chỉ còn chờ nàng vào tròng thôi.

-Anh... anh là đồ bỉ ổi! Anh... anh không biết xấu hổ sao?

Nàng càng thêm nắm chặt tay, trước người đàn ông từng là trợ lý đắc lực nhất này nàng đột nhiên sợ hãi dù trước đây nàng nghĩ không có bất cứ điều gì làm giảm sút sự tự tin của nàng.

-Em có gì phải lo lắng thế?

Hấn chồm tới ái muội nói bên vành tai nàng. Người nàng run lên từng đợt, tay chân bị hấn nắm chặt, nàng không lẽ lại một lần nữa chịu khuất nhục sao?

-Không!

Nàng vận toàn lực đẩy mạnh hấn cũng chỉ làm hấn hơi ngã về sau một chút. Nắm chặt áo trên ngực nàng kháng cự nhìn hấn. Chỉ thấy môi hấn hơi nhuốm một chút tiểu ý. Hấn vươn tay lấy chi phiếu đặt sẵn trên ghế xe đối diện đặt vào tay nàng. Nàng nhìn xuống, một số tiền không nhỏ. Gì đây? Dừng tiền mua nàng sao? Định biến nàng thành kĩ nữ cấp cao sao?

“Bốp”. Nàng cảm lấy tờ chi phiếu ném thẳng vào mặt hấn cùng cái tát hết lực. Trên má hấn đỏ vết năm ngón tay của nàng.

-Vô sỉ! Đừng nghĩ dùng tiền sẽ mua được tôi! Hạng người như anh là hạng người đáng khinh nhất!

Hấn đưa tay nhặt tờ chi phiếu lên, không nổi giận mà còn mỉm cười.

-Em quên sao? Số tiền này là số tiền năm đó tôi mượn của em! Không lẽ sau khi tôi ra đi, em hoàn toàn xóa sạch kí ức về tôi trong đầu em rồi?

Hả? Số tiền đó? A, đúng rồi trước khi xảy ra chuyện đêm đó đột nhiên hấn hỏi mượn nàng. Lúc đó nàng nghĩ có lẽ là hấn cần dùng vào một việc gì đó nên có ý tặng hấn nhưng hấn kiên quyết không chịu hứa sẽ trả lại cho nàng. Nàng cũng từng nghĩ với sức của hấn sao có thể trả lại số tiền lớn như vậy, nhưng mà thật không ngờ. Dù cho gì đi nữa nàng cũng quyết không nhận lại, hấn đã trở mặt với nàng thì số tiền này có trả lại cũng đâu ích gì chứ?

-Đúng! Tôi quên sạch rồi, quên hết rồi, tôi không cần phải nhớ về một kẻ vô sỉ như anh!

Nàng tức giận quát. Đúng! Tại sao phải nhớ đến hấn khi hấn nhục mạ nàng, trở mặt với nàng? Đôi mày hấn hơi chau lại, nhìn thật âm u làm nàng bỗng chốc trở nên sợ hãi.

-Không lấy?

7. Chương 7: Nỗi Lòng Hé Mở

Nàng nhìn hấn trừng trừng oán hận. Hấn thản nhiên đưa tay đến chiếc hộp nàng đang cầm. Ngón tay dài của hấn chạm vào bàn tay nhỏ của nàng làm nàng như có một luồng điện chạy qua, lập tức phản ứng.

-Tôi... anh không có quyền ép buộc tôi! Hôn nhân là chuyện của tôi, tôi muốn kết hôn với ai là quyền tự do cá nhân, anh không...

Hắn chồm tới làm nàng hốt hoảng vội vã lùi về phía sau.

-Nếu em nói vậy, ắt hẳn em đã có ý trung nhân rồi?

-Đúng vậy!

Nàng cắn môi gật đầu bừa. Tưởng rằng sau khi nghe xong hắn sẽ từ bỏ ý định không ngờ hắn lại cười nhạt bàn tay to lớn phủ lên cổ nàng với một lực đạo vừa đủ để nàng ngã nằm trên chiếc ghế sofa dài. A, không xong!

-Anh... không được!

Nàng quyết liệt kháng cự hắn. Nhưng mà đã muộn, hắn chiếm thế thượng phong bắt nàng nằm trên đùi của hắn, từ trên cao hắn nhìn xuống làm nàng như bị soi khắp, cảm giác rất khó chịu.

-Để xem lời em nói có bao nhiêu phần trăm là sự thật!

Nàng kinh hoàng nhìn đôi mắt đen thâm sâu khó lường của hắn. Bàn tay của hắn di chuyển khắp người nàng mặc cho nàng vặn người tránh né vẫn bị hắn đem hết quần áo trên người quăng xuống đất. Nàng vừa thẹn vừa giận, lấy tay che ngực, lùi về phía ghế sofa đối diện.

-Anh... tôi... không thích! A, buông ra!

Đặt nàng dưới thân, hắn dò xét nụ hoa mẩn của nàng, làm nàng kinh hô một tiếng. Đã từng bị hắn vũ nhục thế này mà nàng vẫn không thoát khỏi rên rỉ khi bị hắn chạm vào. Từng tác da thịt bị hắn làm cho ửng hồng.

-Không... không... đừng làm vậy... van xin anh...

Nước mắt nàng chảy thành dòng, giọng nói lạc đi.

-Em nói là em đã có ý trung nhân, vậy người đó là ai?

Hắn gằn giọng, đè nàng xuống. Ngón tay dài không chút lưu tình dò xét nơi thâm kín của nàng. Nàng vừa khóc vừa nói không thành tiếng, loại cảm giác này quá sức khó chịu.

-Anh... anh hỏi... hỏi làm gì?

-Tôi muốn biết người em chọn là ai thôi! Nếu sau này có kết hôn tôi sẽ đến chúc mừng, nhưng mà tôi hơi tò mò, không biết người đó đã biết chuyện người mình yêu đã từng ở cùng một người đàn ông khác chưa?

Giọng hắn ám muội bên vành tai nàng.

-Anh... anh thật quá quắt... anh muốn hạ nhục tôi chứ gì? Giờ đã đạt được rồi đó! Anh vừa lòng chưa?

Nàng lấy tay lau nước mắt, làm như vậy với nàng hắn vui lắm hay sao?

-Tôi cần câu trả lời của em hơn! Ngay bây giờ em chỉ có hai lựa chọn, tôi thật mong kinh hỉ từ em!

Nàng biết mình chọn đường nào cuối cùng cũng thuộc về tay hắn. Hắn ép nàng phải làm tình phụ dưới thân hắn. Nàng nhịn không được, uất ức bao nhiêu lâu tràn ra làm nàng khóc như một đứa trẻ. Hắn để nàng tựa vào người, mặc cho nàng khóc.

...

Sau một hồi, mắt nàng sưng đỏ, khóc xong đột nhiên tâm tình như được giải tỏa, nàng thấy thoải mái hơn. Phần nữa là do quá mệt đột nhiên nàng lại nằm ngủ trên người hắn. Nhìn nàng nằm trong lòng, cơ thể không gì che chắn xinh đẹp mê người, hắn rót rượu ra ly chậm rãi uống hết rồi mới bồng nàng đến chiếc giường lớn, kéo chăn đắp cẩn thận.

...

Nàng ngủ rất lâu, dường như là do mệt mỏi lâu ngày. Hấn nằm bên cạnh vuốt ve gương mặt của nàng, hàng tóc mai mỏng manh vương vấn trên mặt làm nàng như có chút u buồn nào đó.

-A!

Đột nhiên mở mắt, nàng hốt hoảng khi thấy gương mặt hấn kề sát. Cổ vùng ra mới phát hiện là đã bị hấn ôm cứng từ bao giờ!

-Tôi... không... anh đừng ám ảnh tôi nữa có được không? Tôi chịu đựng bao nhiêu năm rồi, làm ơn buông tha cho tôi đi!

Nếu trước đây nàng kiêu ngạo bao nhiêu giờ lại bị người đàn ông cơ trí này đập đổ, nàng sợ, một nỗi sợ hãi dâng lên khắp người. Hấn kéo nàng vào lòng, giọng nói bên tai nàng trầm ấm:

-Em hận tôi?

-Đúng!

Chương VII (Part 2): Nỗi Lòng Hé Mở

-Vì sao?

-Anh còn hỏi vì sao? Hai năm trước anh đoạt lấy tôi, rồi anh bỏ đi. Một năm sau anh cản trở cuộc sống của tôi, bức tôi đến thế này, anh còn hỏi một câu vô tình như vậy nữa sao?

Nàng tức giận quát lớn. Bị hấn ghì chặt vào người, nàng cố hết sức đẩy hấn ra.

-Buông tôi ra! Người tôi hận nhất là anh! Buông ra!

-Không!

Hấn đáp lại sự giãy giụa của nàng bằng một từ khô khốc. Bị chôn vào lồng ngực hấn, nàng ra sức dùng tay đánh hấn. Đánh đến mức tay nàng đỏ ửng, phát đau mới ngừng lại.

-Em hết tức chưa?

Hấn hỏi vậy nàng còn tức hơn! Nàng sao không thể làm gì hấn như vậy kia chứ?

-Em nghe tôi nói được chứ?

Hấn dùng tay mình ấn nàng thật chặt vào lòng.

-Không muốn nghe, tôi không muốn nghe anh nói gì nữa! Bao nhiêu đây là quá đủ rồi!

Nàng biết không thể thoát khỏi vòng tay hấn đành chấp nhận bị hấn ôm nhưng mà vẫn quát cường phản bác lại hấn. Hấn còn muốn nói gì với nàng chứ?

-Năm đó, em nói tôi đoạt lấy em cũng không đúng!

-Gì mà không đúng? Anh giờ còn biện chối sao?

Nàng tức giận nắm lấy áo hấn, nói như vậy nghĩa là gì? Phủ nhận việc hấn làm sao?

-Không phải hôm đó em uống rượu quá say thì không xảy ra chuyện!

Hả? Đúng rồi, đêm đó đúng là nàng uống rượu quá lượng nhưng mà lỗi đâu phải do nàng chứ?

-Tôi...

Nàng định nói gì đó nhưng bỗng nhiên thấy trống rỗng liền im lặng.

-Em sao cứ phải cố chấp? Tôi biết chắc rằng nếu tôi ở lại trước sau gì cũng phải chịu cơn thịnh nộ của em nên mới phải rời đi!

Nàng nắm chặt tay mình, quả thật bản tính nàng rất nóng nảy dù bên ngoài có vẻ hòa nhã, hấn là trợ lý lâu năm nhất của nàng nghiêm nhiên là biết được. Nhưng mà bây giờ lời này có nghĩa lý gì chứ?

-Vậy là anh rời đi rồi lại âm thầm phá hoại tôi?

Nàng giận phát run. Hấn cười nhạt đưa tay vuốt ve cặp đùi của nàng. Nàng lập tức gạt hấn ra nhưng mà ngay lúc đó lại bị hấn lợi dụng sơ hở, ngón tay thon dài của hấn nhanh chóng thăm dò nhụy hoa mẫn cảm của nàng.

-Á, không không!

Nàng giãy giụa nhưng bất lực, giọng hấn quanh quẩn bên vành tai nàng đầy ám muội:

-Dường như em không thể giận khi tôi làm vậy!

-Tôi... tôi...

Nàng giận đến phát ngượng, hấn sao có thể nói những lời này với nàng chứ? Thật quá đáng mà!

-Em còn nhớ lúc em gặp tôi lần đầu tiên không?

-Không!

Kì thật là nàng nhớ nhưng mà bây giờ đối mặt với kẻ đáng ghét này càng không muốn nhắc đến. Hấn thần nhiên dùng tay qua lại dưới thân nàng làm nàng nhẹn không được la lên.

-A... a...

-Nhớ không?

-Không!

-Thật chứ?

-Á, đừng mà... nhớ... thì sao chứ?

Nàng bị hấn bức ra chân tướng rốt cuộc cũng phải nói thật. Hấn cười một tiếng.

-Em có tin vào tình yêu chứ?

-Tôi không tin! Đó là thứ không đáng tin!

Nàng lập tức phản bác, sao có thể dùng đến tình cảm trong công việc được? Hấn cười, nụ cười có chút ảm. Ôm nàng thật chặt trong lòng, giọng hấn rất ôn nhu.

-Năm đó khi tôi thấy em cũng không để ý đến nhưng mà...

Ngừng một chút như cho thời gian ngừng lại hấn chậm rãi nói từng câu tựa như đang kể lại một câu chuyện xa xưa:

-Khi em có ý muốn tôi làm trợ lý của em lúc đó tôi không tin được! Thật ra dù em có kiên quyết, có lạnh lùng thì em vẫn là một phụ nữ... Cho nên...

Tay hấn di động làm nàng thống khổ không nguôi. Bị hấn ôm chặt nàng càng không thể nào chịu đựng nổi.

-Cơ thể em đang phản ứng rất tốt!

Hấn cười nhàn nhạt.

8. Chương 8: Tình Cảm Đậm Sâu

Nàng khó chịu cong người lên. Hấn vẫn chậm rãi từ từ di chuyển ngón tay làm cho tận nơi sâu nhất của nàng phát hỏa như muốn thiêu đốt cả cơ thể nàng.

-Không được mà... đừng làm vậy...

Nàng khốn khổ cầu xin hấn.

-Em luôn luôn như vậy, Hà Kim Đồng! Em luôn nghĩ mình là trung tâm, luôn tự cho là mình cao ngạo nhưng mà em vốn dĩ là một cô gái yếu đuối bình thường thôi!

Nàng không ngừng vắn vẹo lại càng bị hấn dò xét.

-Nếu... tôi nói tôi yêu em, em sẽ tin chứ?

-Tại... tại sao tôi phải tin? Nếu quả thật... anh yêu tôi sẽ không làm chuyện đó lại càng không hại tôi ra nông nỗi này!

-Em bảo tôi sai, vậy tại sao không thấy mình sai?

-Tôi sai chỗ nào?

-Khi làm trợ lý của em tôi còn không rõ hay sao? Mỗi khi ai đó làm gì mà em không vừa ý liền lập tức nổi giận bắt bẻ mà không truy xét đến cùng. Cứ nhiên lúc nào cũng cho là mình đúng, người khác tất phải sai! Em dám nói là không có?

Ngay lúc đó tay hấn lại khiêu khích, nàng biết hấn làm vậy để nàng không chịu nổi mà nói thật. Nàng sao lại không thể nào thoát khỏi hấn?

-Cái đó...

-Cũng vậy, nếu hôm đó em không uống say cố tình câu dẫn tôi thì đã không có chuyện! Cô nam quả nữ ở cùng một phòng em thử nghĩ xem chuyện đó mà không xảy ra thì quả thật không bình thường!

-Tôi... câu dẫn anh chỗ nào chứ?

-Còn nói không có? Em uống rượu say té xuống đất để tôi bế lên giường mà lại bảo không có? Gương mặt em lúc say rất đẹp!

Hấn cố tình trêu đùa làm nàng thẹn đỏ mặt.

-Cái đó... là do rượu!

-Đến giờ em vẫn không nhận lỗi về phía mình sao?

-Thì cứ cho là lỗi của tôi đi, thì sao chứ?

-Không có “cho là”!

-A... ngừng lại! Là lỗi của tôi nhưng mà tại sao... tại sao anh lại làm vậy? Anh có biết là Hà thị là do ý muốn của mẹ tôi mà lập ra không?

Hấn vuốt mái tóc nàng, rất nhẹ nhàng.

-Tôi dĩ nhiên biết!

-Làm sao mà...

-Là cái này...

Hấn với tay lấy một mảnh giấy nhỏ đã úa màu trên đó còn ghi rất rõ những nét chữ nghịch ngoạc màu tím. Nàng đỏ mặt định giật lại nhưng hấn đã nhanh tay lấy đi.

-Anh... sao...

-Tôi đọc cho em nghe nhé!

-Á, đừng...

-“Nguyện ước dưới bầu trời sao. Hôm nay sinh nhật...”

Chưa đọc hết nàng lập tức bịt miệng hấn lại, là tờ giấy ước của nàng lúc nhỏ, thật ngượng chết đi được!

-Không, đừng đọc mà!

-Em chẳng phải muốn biết lý do sao?

-Lý do chuyện này liên quan gì đến nó? Mau trả lại cho tôi!

Nàng với tay định chụp lấy, hần lập tức cúi xuống ngậm lấy đầu nụ hoa của nàng làm nàng kêu thét một tiếng.

-Đừng... mau trả...

-Em viết là rất mong những điều em ước trở thành sự thật nên tôi mới quyết định làm cho nó trở thành sự thật đó chứ!

-Hả?

Nàng cứng đờ, không nghĩ đến hần làm vậy là vì điều ước của nàng.

-Nhưng... đó là điều ước lúc nhỏ... lớn tôi không có...

-Không có mà năm nào em cũng viết lại rồi gấp thành hạc treo lên thiên đàng là sao?

Chương VIII (Part 2): Tình Cảm Đậm Sâu

Khóe môi hần nở một nụ cười. Hốt nhiên nàng thấy nụ cười đó có gì rất đáng mến!

-Tôi...

-Tôi sẽ biến nó thành sự thật!

Nàng cúi đầu, hần nói như vậy làm nàng xao động.

-“Hôm nay sinh nhật mẹ, mẹ mong rằng sau này tôi sẽ trở thành một doanh nhân và có một vị hôn phu xứng đáng. Tôi ước khi sao băng vụt qua, tôi sẽ tìm được người mà mình yêu nhất...”

-Á, đừng đọc nữa!

-Ngốc!

A, sao đột nhiên bảo nàng ngốc? Cách xưng hô này chẳng phải quá thân thiết hay sao?

-Tôi muốn là người em thương yêu nhất!

Hần ôm lấy nàng, vòng tay mạnh mẽ của hần làm nàng cảm thấy rất ấm áp.

-Nếu vậy... sao anh lại...

-Lúc đó nếu tôi nói như vậy em sẽ tin sao? Khi trong tay em chẳng còn gì thì em mới có thể vứt bỏ sự ràng buộc giữa công việc và tình cảm được. Nếu bây giờ em còn là Hà tổng thì em vẫn chưa hiểu được điều đó đâu, lúc nào em cũng xem công việc là trước nhất. Em không nghĩ mình rất vô tâm sao?

-Tôi...

Nàng như bị lời của hần ăn mòn, cơ thể vô thức tựa vào hần. Giọng nàng nhẹ đi rất nhiều.

-Nhưng mà đó là ước muốn của mẹ tôi...

-Người mẹ nào cũng muốn con mình có một cuộc sống hạnh phúc, có được sự yêu thương. Mẹ em không quan tâm em có giàu có hay không mà là quan tâm đến em có mạnh khỏe hay không. Tại sao em lại không hiểu điều đó? Nếu như em có giàu có đi chăng nữa mà cuộc sống của em không hạnh phúc, em không nghĩ là mẹ em sẽ đau lòng sao?

Nước mắt nàng chảy thành dòng. Lấy tay gạt đi làn sương mờ đục, giọng nàng nghèn nghẹn:

-Sao lại nói điều này với tôi?

-Bởi vì tôi muốn em phải quan tâm chính bản thân mình. Em chỉ biết có công việc, thức ngày thức đêm, trong khi em bị viêm xoan mãn tính mà lại không lo nghĩ ngơi. Nếu như mẹ em biết con mình như vậy sẽ vui sao?

-Anh sao biết tôi mắc bệnh viêm xoan mãn tính?

-Vậy em nghĩ tôi là gì? Chỉ biết cắm đầu vào làm mà không để ý đến bất kì ai ư? Nhất là với người tôi yêu thương!

“Người yêu thương”? Nàng không muốn hấn nhu tình như vậy càng làm nàng không thể hận hấn được mà lại càng bị hấn làm cho xao động.

-Anh... yêu tôi thật chứ?

-Là nói dối!

-Nói dối?

Nàng sững sốt nhìn hấn, không biết vì sao trong đáy lòng lại trào lên một cảm giác nuối tiếc vô cùng như đã đánh mất cái gì quý giá lắm.

-Sao vậy?

-Không!

-Giận sao?

-Không! Vì sao lại nói dối tôi?

-Nói dối?

-Nói dối là anh yêu tôi!

-Em tiếc sao?

-Sao phải tiếc chứ?

Nàng cương quyết nói dù tận trong đáy lòng cảm thấy cực kì đau khổ. Hóa ra có người thương yêu nàng mà lại rất gần nàng lại thờ ơ không hề hay biết. Vậy mà giờ lại là trò đùa bỗng dưng thấy vừa buồn vừa giận.

-Nếu chỉ yêu em thôi thì không đủ!

Nhận ra uẩn tình trong đôi mắt nàng hấn cười khẽ.

-Cái gì?

Nàng vừa mừng vừa hy vọng, cảm thấy rất rõ ràng cảm xúc của mình, nàng lại càng cảm thấy mình không ổn.

-Nếu chỉ là yêu em thì tôi sẽ không làm nhiều đến thế!

-Vậy... chứ là gì?

-Không phải là yêu mà là quá yêu!

Giọng hấn trầm thấp quẩn quanh tai nàng.

-Em đang vui mừng!

Hấn nâng cằm nàng lên làm nàng muốn tránh né cũng không được, cả gương mặt hoa ửng hồng.

-Nhắm mắt lại!

Nàng theo lời hấn mà nhắm lại, liền cảm thấy trên đôi môi mình bị phủ lấy bởi hơi thở nam tính mạnh mẽ của hấn. Ra là khi hôn lại ngọt ngào như thế!

9. Chương 9: Nhận Ra Hạnh Phúc Trong Tầm Tay

“Um...”. Lưỡi hần quấn lấy lưỡi nàng, cuốn hết ngọt ngào trong miệng nàng. Cả vòm miệng tê dại. Nàng như bị hần ném vào lửa tình triền miên.

-Nhưng mà...

Hần hơi dừng lại, giọng nói pha chút chua xót. Nàng ngẩn người.

-Nhưng mà chính là em không yêu tôi!

-Ồ?

Nàng có yêu hần không? Có hay không?

-Không ngờ Lữ tổng có vẻ ngoài lạnh lùng lại là người đa cảm, không lẽ anh không biết trong công việc nhất nhất là không được xao động sao?

-Em sao cứ để ý đến công việc? Đúng, trong công việc tôi rạch ròi rõ ràng, chính em là động lực khiến tôi làm mọi thứ, cũng là điều làm tôi đau lòng nhất. Không lẽ cả cuộc đời phải lạnh lùng, phải vô cảm mới sống được sao?

-Tôi...

Nàng không có lý do gì để phản bác đành im lặng.

-Tôi biết em sẽ không muốn ở lại cho nên...

Hần cắn lấy vành tai nàng.

-Cho nên hôm nay tôi muốn em!

Nàng còn chưa kịp phản ứng liền bị hần đè xuống, nhanh chóng trút bỏ y phục bên ngoài.

-A, dừng!

Hần nâng hông nàng lên, nhanh chóng tiến vào như nước rút. Nàng không nhịn được mà rên rỉ. Hần lại thúc vào với lực đạo mạnh mẽ khiến nàng phải thuận theo hần mà đóng đưa thân hình.

-Á, đau!

Hần bóp mạnh bầu ngực trắng ngần của nàng làm nàng la hét. Ngón tay của hần vò mạnh nụ hoa ửng hồng.

-Không.. ô... a...

-Em rất thích!

-Không... không có thích mà!

-Ô... ô... ô

Cơ thể nàng truyền đến một trận tê dại. Hần nhấc hai chân nàng lên đặt lên hai bên vai. Lưỡi của hần bá đạo mà liếm mút nơi sâu kín nhạy cảm của nàng. Mật ngọt từ nơi cửa hang ẩm ướt tuôn trào. Nàng rên rỉ, ham muốn đẩy nàng đến khoái lạc kịch điểm. Cơ thể nàng cong lên đón nhận hần từng đợt tiến vào.

-A!

-Kêu lớn nữa!

-Ô... ô...

Nàng như quên hần thời gian. Cả căn phòng tràn ngập những tiếng thở hổn hển cùng tiếng la hét của nàng...

...

-Kim Đồng, đi uống cà phê nhé!

-Ừ!

Uông Ngọc nắm lấy tay nàng cùng chạy vào cửa hàng thức ăn nhanh. Uông Ngọc đã để tang cha được ba năm, giờ gặp lại, nàng không còn là Hà tổng khắt khe, Uông Ngọc không là trợ lý, hai người trở thành bạn bè của nhau. Hàng ngày cùng nhau tâm sự chia sẻ nỗi buồn, niềm vui trong cuộc sống nàng ngộ ra hóa ra hạnh phúc lại giản đơn như thế.

-Uống gì nào?

-Kem!

-Kim Đồng, mới vừa sáng chưa ăn gì mà lại ăn kem à? Không tốt!

Nói xong Uông Ngọc thay bạn gọi món. Kim Đồng tức anh ách, vừa sớm thêm kem mà lại không được ăn a!

-Lát nữa cậu bao tử tám ly kem nhá!

Nàng đập bàn. Uông Ngọc bị nàng dọa, vội vã cười trừ:

-Được rồi mà!

Hai người ăn xong vừa định bắt đầu chuyện lúc nãy thì điện thoại lại reo lên.

-A lô, là ai vậy?

-Lâu quá không gặp!

-Là... là anh?

-Không vui sao?

Chương IX (Part 2): Nhận Ra Hạnh Phúc Trong Tầm Tay

-Ồ... không có!

-Tôi đang ở trước cửa nhà em!

-A khoan...

“Tít”. A, đã hai năm rồi nàng không gặp hắn, nàng cố quên đi nhưng mà không được! Hắn tựa như đã khắc sâu vào tâm trí nàng rồi.

-Ồ, Kim Đồng là ai thế? Là người yêu phải không? Giấu tởm nhá!

-A, không có!

-Vui thế kia mà không có!

-Tở... thật sự vui sao?

Uông Ngọc đứng dậy sờ tay lên trán nàng.

-Kim Đồng, sốt phải không?

-Cái cậu này!

-Là ai vậy?

-Lữ tổng, Lữ Vĩ Thiên!

-Hả? Là sao?

-Đi, mình sẽ kể cho cậu nghe.

...

-Gần về đến nhà rồi kìa!

-Ừ!

-Sao đi chậm vậy? Là vui quá đi không nổi hay là hồi hộp đây?

-Ông Ngọc, nếu anh ta...

-Cậu phải xác định được mình có yêu anh ta hay không cái đã!

-Mình không biết!

-Theo tớ thấy cậu ắt hẳn đã yêu rồi!

-Sao cậu nói vậy?

-Hai năm nay cậu có quên anh ta không?

-Thì thoảng vẫn nhớ!

-Nhớ thường xuyên thì có nói đại đi!

-Cậu...

Mặt nàng đỏ ửng. Ông Ngọc đi bên cạnh cười nói:

-Hơn nữa khi nghe anh ta đến tìm tớ thấy cậu rất vui nha, hoa hạnh phúc luôn nở bên cạnh chúng ta chứ không phải là nơi xa xôi nào khác. Đừng đánh mất nó là được!

-Ông Ngọc...

-Kìa, người cậu thương đang đứng kia kìa, tớ đi nhá!

-Á, sao bỏ tớ?

-Hạnh phúc là do cậu quyết định Đồng nhi à!

Ông Ngọc nháy mắt tinh nghịch bỏ chạy để lại nàng đứng trước căn nhà của mình. Ngoài cổng ngôi nhà là chiếc xe hơi màu đen sáng loáng, người đàn ông đó không đổi vẫn là nụ cười đó, đôi mắt đó đang đứng khoanh tay nhìn nàng.

“Hoa hạnh phúc nở ngay bên cạnh chúng ta...”. Nàng phải bắt lấy sao?

-Đồng nhi!

Giọng nói trầm thấp làm nàng giật mình rồi lại bối rối. Nàng tiến đến trước mặt hắn. Vòng tay mạnh mẽ đó lại lần nữa ôm lấy nàng. Lúc đó dường như dừng khí đã đủ, nàng bám lấy tấm lưng của hắn.

-Sao bây giờ mới tìm em?

-Anh muốn em tự hiểu ra, hạnh phúc thật sự là ở đây!

Hắn đặt tay lên ngực nàng. Nàng cúi đầu cười, đúng, hạnh phúc rất giản đơn nhưng mà chính nàng lại không hiểu đi tìm những thứ xa vời.

-Anh muốn cùng em đi suốt cuộc đời Đồng nhi! Em đồng ý nhé?

Nàng không đáp, ôm chặt lấy hắn, mùi hương tỏa ra từ người đàn ông này rất thân quen.

-Anh bỏ đi lâu vậy không sợ em sẽ quên sao?

-Em không quên được đâu vì anh đã làm dấu trên cơ thể xinh đẹp của em rồi!

-A, đáng ghét!

“Ha ha ha...” Tiếng cười đó vọng lên tận tán cây cao, bầu trời trong vắt chúc mừng hai người đã tìm thấy hạnh phúc của nhau.

...

Trong tiếng chúc phúc của mọi người, hai người cùng nắm tay nhau bước đi, nụ cười không tắt.

Hôm nay nàng là cô dâu đẹp nhất. Bộ váy cưới màu trắng tinh khôi với từng đường diềm đầy quý phái ôm lấy cơ thể xinh đẹp của nàng. Đứng bên cạnh nàng là anh, bộ vest đen tào nhả bó sát vào người, tấm lưng to lớn đầy mạnh mẽ, cánh tay choàng qua eo nàng để nàng tựa vào vai.

-Mẹ ơi, con rất hạnh phúc, cuối cùng con cũng đã tìm được người mình thương yêu!

Nhìn lên bầu trời nàng thì thầm.

-Mẹ em sẽ rất vui!

Nàng tựa vào vai anh cảm nhận hết hơi ấm dịu dàng đó. Không phải lúc nào tình yêu cũng lấp lánh cũng bắt đầu từ những điều tốt đẹp mà đôi khi nó lại trải qua bao sóng gió.

Rốt cuộc, dù đã qua bao khó khăn mới đến được với nhau người ta đều không hối hận. Hạnh phúc kì thực không quá lớn lao!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tat-ca-nhung-gi-anh-lam-anh-lam-vi-em>